

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 2

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell i Bayona.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, potser els que porten més temps en aquest Parlament em podran desmentir en el primer que diré, però jo amb el temps que porto no recordo cap llei, cap projecte de llei, cap proposició de llei que hagi arribat en aquest Ple sense saber què passarà en la votació. No en recordo cap. [#]Les lleis sectorials, que es poden canviant l'endemà. I estem fent la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que és el marc de convivència de tots, que suposo que no el podrem canviar demà i que s'hauria de pretendre que durés molt temps.

Dit això, i esgotat un minut, crec que ja podria acabar, perquè aquest és el problema essencial. Però com que queda més temps, hauríem de continuar una mica més.

Avui, avui és un dia important, i en això hi estic totalment d'acord. No sempre es poden reformar estatuts; no sempre tenim la possibilitat de fer entre tots i de contemplar el marc de convivència, el marc que ens ha de permetre créixer com a país, el marc que ens ha de permetre créixer com a catalans conjuntament amb la resta d'espanyols.

L'Estatut actual ens ho ha permès, ens ha permès créixer com a país. I negar això és negar una evidència i és negar una realitat. Ens ha permès, encara que a alguns no els agradi reconèixer-ho, una capacitat d'autogovern i una capacitat financera com mai havia tingut Catalunya en la seva història moderna. I ha permès que alguns, que tant el critiquen, hagin governat bé o malament, aquest no és el debat, durant vint-i-tres anys a Catalunya. I el que ha permès bàsicament –i el que ha permès bàsicament– és la convivència de la societat catalana, que és una societat, ens agradi o no, afortunadament plural i complexa. I tot això és una realitat.

I aquest Estatut que ha permès tot això el volem reformar i no arribem en aquest Ple, precisament, en les millors condicions possibles. Des del començament dels treballs de la Ponència, ni en els pitjors somnis o mals somnis, em podia, jo almenys, imaginar que arribaríem en aquest final, perquè, passi el que passi –ho sento, sé que hi hauran rumors–, el ridícul ja l'hem fet.

Toca presentar, diu l'ordre del debat, el dictamen de la Comissió, el dictamen de la Comissió, del 29 de juliol de l'any en curs. Bé, no vull recordar el que va passar el 29 de juliol de l'any en curs. Després de dinou mesos, varen fer un dictamen, que és el que toca presentar –que és el que toca presentar–, que és un desastre sense pal·liatiu. I que, a més a més, i ho han dit il·lustres membres d'aquesta cambra, «és un dictamen que respon en el 90 per cent als posicionaments polítics d'Esquerra Republicana de Catalunya», cito. «I és un dictamen que respon a posicions nacionalistes», cito. Bé, si és un dictamen, el que toca presentar avui, jo no parlo del text final, si és que n'hi ha; parlo del dictamen que avui toca presentar. És aquest, i no ho hem dit nosaltres. Per tant, després de dinou mesos de treball en ponència, hem sigut incapaços d'arribar a mínims acords, d'arribar a mínims consensos, perquè, és clar, si el dictamen respon en un 90 per cent a les tesis d'un partit, vol dir que només respon en un 10 per cent a les tesis de tots els altres, fins i tot nosaltres un trosset.

Per què hem arribat a aquesta situació? Que és la que és, ens agradi o no ens agradi. Jo puc dir que a mi personalment no m'agrada gens. Hem arribat a aquesta situació, perquè ens vàrem plantejar ja a l'anterior legislatura la reforma de l'Estatut, el nou Estatut per uns altres, com un objectiu polític en si mateix, com un objectiu electoral, com un objectiu de posicionaments polítics. I ens ho vàrem plantejar, a més a més, obviant, volent obviar vàries realitats, volent obviar vàries realitats en nom de l'ambició. Jo crec que l'ambició és bona i que l'ambició l'hem de tenir i que l'ambició s'ha de tenir sempre. Però l'ambició ha d'anar acompanyada pel realisme. Sempre he dit una cosa, que tornaré a repetir aquí: quan un és ambiciós i no és realista, ve el banc i t'embarga la hipoteca o te l'executa. Ambició i realisme són dues coses que no són contradictòries.

I hem volgut obviar el marc de la Constitució. Ara tots parlem de l'Estatut dintre de la Constitució. Durant els treballs de la Ponència, això no era veritat, i la demostració que no era veritat és el dictamen del Consell Consultiu, entre altres coses.

Hem volgut obviar que, amb independència del marc constitucional, i estem en un estat de dret, i això és veritat, amb independència del marc constitucional, hi ha una realitat que, ens agradi o no, avui és i ha ajudat que aquest país, aquest, Catalunya, Espanya en general, progressi, que és la realitat de l'estat de les autonomies. I això també ho hem volgut obviar.

Hem volgut obviar que l'Estatut ha de ser un marc polític de tots, en el qual tothom pugui fer les seves polítiques, legítimes. I no ha de ser el marc polític, en el qual es defineixin unes polítiques, legítimes. Però tothom hi ha de poder jugar.

I a més a més, hem volgut obviar més coses: que l'Estatut és una norma paccionada. «Hem de fer l'Estatut que Catalunya necessita», això és veritat, però l'Estatut és una norma paccionada, que s'ha de negociar, que s'ha de pactar i que al final, acceptem-ho o no, és una llei de l'Estat i que al final, acceptem-ho o no, és una llei que s'aprova a les Corts Generals. I que l'Estatut és un instrument per fer polítiques; no és un objectiu.

I hem volgut obviar que un estatut són competències, és finançament i és institucions. Tot la resta, que ja n'anirem parlant a la tarda, no és necessari a l'Estatut, màxim que no es vulgui definir un model de societat, com és el cas de drets i deures.

Era necessari reformar l'Estatut del 79? Ho deia abans, l'Estatut del 79, i crec que ningú aquí ho pot negar, és un bon Estatut, que ens ha permès ser el que som. I és un estatut que es va fer amb il·lusió, amb la il·lusió d'un poble, i potser sí, és veritat, sense experiència, perquè aleshores tots començàvem. I potser aquest és part del drama, que ara estem fent una reforma amb massa experiència i sense il·lusió.

Nosaltres vàrem dir des del començament i vàrem defensar, i era l'únic partit que a la campanya electoral no portàvem la reforma o el nou Estatut, que no era necessària, estrictament necessària, la reforma de l'Estatut. Però al mateix temps, és veritat que el temps ha evolucionat, que coses que fa vint-i-cinc anys eren impensables avui són perfectament pensables. També és veritat que la mateixa i positiva evolució de l'estat

de les autonomies ha fet que sortissin nous problemes, nous avantatges que en aquell moment, l'any 79, no es podien preveure. I també és veritat, per què negar-ho?, que és bo, sempre és bo, si és en benefici dels ciutadans i de poder fer polítiques per als ciutadans, millorar l'autogovern, delimitar bé –això de «blindar» sona a *ardor guerrero*, no?– les competències pactades, millorar el finançament, que al final s'ha anat fent en el transcurs dels anys. Tot això és veritat, i, per tant, un pot pensar que encara que defensessis que l'Estatut del 79 era un bon Estatut, és un bon Estatut i espero que, després d'aquest Ple, continuï essent un bon Estatut, encara que l'Estatut del 79 fos tot això, adaptar les coses a les noves circumstàncies, negar-se a adaptar les coses a les noves circumstàncies és una actitud tancada. Però, en compte de fer el que era lògic, que és agafar l'Estatut del 79 i començar a repassar-lo i veure el que s'havia de millorar i veure en el que havíem de progressar, veure el que s'havia de retocar, hem volgut fer un estatut nou de dalt a baix. I hem volgut configurar, i ho deia abans, des de Catalunya, un model d'Estat. I hem fet un estatut intervencionista, o hem volgut fer. Ara el [#]Consultiu diu: «Vigili que s'han passat tres pobles.» Ja intentem corregir alguna cosa, però jo estic presentant el dictamen del 29 de juliol de l'any 2005.

No ens equivoquem, no sé si al final hi haurà text.

Fitxer 03

...[Hem] volgut fer la Constitució catalana, farem veure que és una constitució, hem prescindit del realisme, tot el procés és d'una manca de realisme total i absolut, començant pel títol –començant pel títol–, en lloc de dir «proposta de reforma de l'Estatut d'Autonomia de l'any 1979», com que això no es pot dir, mira que és simple!, com que això no es pot dir perquè uns volen reformar, els altres el volen fer nou i els altres no sé què, hem de fer aquest títol, que ha llegit el president del Parlament, que jo no tornaré a llegir perquè sinó esgota un minut, i que un expresident del Congrés seria a continuació una frase. Hem llegit aquest títol immens, manca de realisme.

O si em permeten, per relaxar una mica l'ambient, que de tant en tant és bo i fins ara encara no he fet cap acudit, home!, l'Estatut d'Autonomia ha de definir el territori, ha

de definir el territori dintre d'Espanya, del qual és l'autonomia catalana, i com que es veu que, és clar, l'única manera de definir el territori de Catalunya és parlant de les províncies, és el que fa l'Estatut del 79, les comarques compreses a les províncies [#], però com que de les províncies no se'n pot parlar, per tant no ho podem definir, hem de fer aquesta fórmula tan surrealista de l'article 9 com el territori de Catalunya és el que correspon als límits geogràfics i administratius de la Generalitat en el moment de l'entrada en vigor d'aquest Estatut, o amb una mica de sort, si aquest Estatut s'aprova serem una nació, però una nació sense territori. Vull dir, hem fet un pas endavant, per manca de realisme, això sí –això sí–, quan hem de parlar del sistema electoral, eh!, com que ens hi juguem moltes coses aleshores fem servir la paraula província. Això és manca de realisme, i l'hem fet intervencionista des de l'article 1 fins al 218, i no ho dic perquè sí, a l'1, ja en parlarem a la tarda –a l'1 ja en parlarem a la tarda–, intervenim, decidim, que el que una minoria pensa que Catalunya és la seva nació ha de ser el que tot Catalunya ha de pensar, i en el 218 posem com el Congrés dels Diputats –com el Congrés dels Diputats– ha de procedir a la reforma de l'Estatut, intervenim aquí, intervenim allà, intervenim a tot arreu on ens sembla oportú intervenir.

Hem participat en la ponència, i aquí voldria fer l'agraïment als lletrats i voldria fer l'agraïment als meus companys de ponència, no diré que hem treballat bé, però hem treballat, i almenys hem treballat amb il·lusió; hi ha hagut moments de tensió però això suposo que és normal. Nosaltres hem participat en la ponència fent aportacions. Jo penso que hem participat en la ponència en lleialtat, intentant aportar, sincerament, en alguns moments amb algun sentiment d'incomoditat, i també posaré un exemple: en el procés d'esmenes en la ponència legislativa totes les esmenes del Partit Popular van ser refusades d'ofici, ara molt del que deien aquelles esmenes ho han hagut de posar perquè ho ha dit el Consultiu. Home!, no devien ser tan dolentes, dic jo –dic jo, però nosaltres, que som així, hi hem participat amb lleialtat, hi hem participat fent aportacions, i si aquest Estatut fa el pas i es remet al Congrés dels Diputats continuarem fent aportacions i continuarem participant amb lleialtat.

Avui no votem un concepte, no votem la reforma aquesta tan llarga de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ni votem un concepte que se'n diu «drets i deures», ni

votem un concepte que se'n diu «competències», avui votem un text, i el nostre vot serà en relació amb aquest text. No estem en contra de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, òbviament, n'hi ha un i el defensem, i no estem en contra amb l'adaptació d'aquest Estatut a les noves circumstàncies, òbviament, estem en contra, allà on estiguem en contra, d'un text, d'un text concret, amb majúscules i minúscules, amb comes i punt i comes, i que ningú interpreti les coses d'una altra manera, però el text que avui tenim, el text del dictamen de la comissió del 29 de juliol és un text que no podem votar a favor, espero que si el tràmit continua puguem entre tots.

Nosaltres, torno a dir, amb tota la lleialtat i fent aportacions, fem un text final que pugui ser útil, realment útil, als ciutadans de Catalunya, amb ambició però al mateix temps amb realisme, el d'avui no és això.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.